

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Вінниця

«11» травня 2023 року

Слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області капітан юстиції Сахненко Сергій Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023020000000038 від 30.01.2023 за ознаками вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, установивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ:

Царьову Олегу Анатолійовичу, 02.06.1970 року народження, уродженцю м. Дніпропетровськ, місце проживання якого зареєстроване за адресою: Дніпровський район, с. Старі Кодаци, вул. Кодацька, буд. 120, останнє відоме місце проживання: Російська Федерація, м. Москва, вул. Фадєєва, буд. 4-а, кв. 140, громадянину України, –

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України (державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, інформаційній безпеці України: надання іноземній державі та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, – вчинене групою осіб).

Відповідно до Конституції України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про

нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – рф) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Всупереч вказаним нормам міжнародного гуманітарного права президент рф володимир путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади рф, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів зс рф на територію України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, рф та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є РФ.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і рф (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом рф від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного договору, рф зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований рф 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-

Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід’ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

З метою зміни меж території та державного кордону України під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та зс рф, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «донецька народна республіка» (далі – «днр»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «луганська народна республіка» (далі – «лнр»), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та зс рф.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров’я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Ураховуючи викладене, «днр» і «лнр» є стійкими об’єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов’язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

Визнання Верховною Радою України «днр» і «лнр» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного російською федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав – членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «днр» і «лнр» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «днр» і «лнр» за сприяння та координації представників влади рф провели фіктивні референдуми про відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

У подальшому, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, що проживають на тимчасово окупованих територіях Донецької області, громадянами рф та світовою спільнотою, 19 лютого 2022 року керівником терористичної організації «днр» оголошено загальну мобілізацію на окупованій території Донецької області, а 21 лютого 2022 року рф визнано «днр» та «лнр» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент рф направив до ради федерації звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині президент рф оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому зс рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, вторглись на територію України шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно увійшли на територію України через державні кордони України в Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків. Аналогічні дії були вчинені підрозділами терористичної організації «днр», які увійшли у склад збройних сил рф.

24 лютого 2022 року указом Президента України Володимира Зеленського № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, дію якого неодноразово та безперервно продовжено подальшими Указами Президента України, які затверджено Верховною Радою України, та який діє на даний час.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Царьов О.А. з 14 травня 2002 року по 27 листопада 2014 року був народним депутатом України Верховної ради України IV, V, VI, VII скликань, маючи членство політичної партії «Партія регіонів», діяльність якої заборонена рішенням Восьмого апеляційного адміністративного суду від 21.02.2023 у

справі № П/857/1/23 у зв'язку з її антиукраїнською політичною та організаційною діяльністю, а також програмними та статутними цілями, що містять антиукраїнську позицію. У подальшому, за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, Царьов О.А., у зв'язку із переховуванням від органів досудового розслідування у інших кримінальних провадженнях з 16.06.2014, виїхав за межі території України та до теперішнього часу на підконтрольній державній владі території України не перебуває.

Царьов О.А., достовірно знаючи про викладені вище обставини, маючи значний досвід роботи в органах державної влади України, маючи проросійську політичну позицію та українофобні ідеологічні мотиви, керуючись метою повернення до політичної діяльності під патронатом рф, умисно, усвідомлюючи явно злочинний характер своїх дій, їх суспільно небезпечні наслідки, бажаючи їх настання, розуміючи неприпустимість вчинення злочинів проти основ національної безпеки України в умовах збройного протистояння Українського народу державі-агресору, порушуючи ст. 17 та ст. 65 Конституції України, зрадив Україні та Українському народу за наступних обставин.

У зв'язку із початком повномасштабного вторгнення зс рф до України 24 лютого 2022 року, Царьов О.А. з березня 2022 року, перебуваючи на території рф, маючи зв'язки з невстановленими представниками органів державної влади рф, у тому числі Міністерства оборони рф, будучи раніше знайомим з громадянином України Святашем Дмитром Володимировичем, та достовірно знаючи про його бажання зробити особистий внесок для успішного ведення рф агресивної війни та встановлені ним під час його політичної та підприємницької діяльності в Україні зв'язки, почав збирати актуальну інформацію про обстановку на території України для спрямування та коригування зусиль рф по встановленню та утворенню тимчасової окупації над територіями України та нанесенню шкоди обороноздатності України.

Так, 31 березня 2022 року, о 22 год. 27 хв. Царьов О.А., перебуваючи на території рф, отримав від Святаша Д.В. отримані ним від керівництва Кременчуцького нафтопереробного заводу ПАТ «Укртатнафта» (далі – Кременчуцький НПЗ) відомості про успішну роботу вказаного підприємства та про впевненість його керівництва у тому, що потужності Кременчуцького НПЗ не будуть піддаватися обстрілам з боку рф через наявність на його території майна іноземних підприємств. При цьому Святашем Д.В. наголошено на необхідності знищення вказаного підприємства з метою позбавлення підрозділів Збройних Сил України на території Донецької та Луганської областей належного забезпечення паливом.

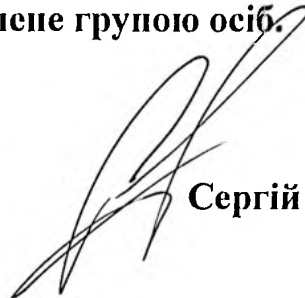
02 квітня 2022 року орієнтовно о 06 год. Кременчуцький НПЗ зазнав ракетного обстрілу з боку підрозділів зс рф.

У подальшому, цього ж дня Царьов О.А., з метою перевірки достовірності наявних відомостей про результати вказаного вище обстрілу та подальшого їх передавання невстановленим представникам рф, отримав від Святаша Д.В. отримані ним від керівництва Кременчуцького НПЗ детальні відомості про результати вказаного обстрілу, пошкоджені та знищені об'єкти та можливості з відновлення їх працездатності.

Указаними діями Царьов О.А. у співучасті зі Святашем Д.В. надав нестановленим представникам рф допомогу в проведенні підривної діяльності проти України.

Таким чином, Царьов О.А. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 2 ст. 111 КК України, а саме державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, інформаційній безпеці України: надання іноземній державі та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, – вчинене групою осіб.

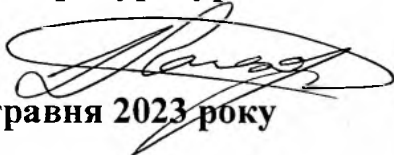
Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області
капітан юстиції

Сергій Миколайович Сахненко

ПОГОДЖУЮ

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор відділу Вінницької
обласної прокуратури

Світлана Василівна Каменяр-Вікулова

«1» травня 2023 року

У відповідності до вимог ст. ст. 42, 276, 227 КПК України, підозрюваному роз'яснено, що під час досудового слідства він має наступні права:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься

вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

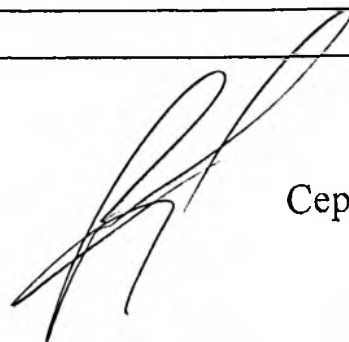
Права мені оголошені, роз'яснені та зрозумілі. Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:
слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області

Сергій САХНЕНКО

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Царьов Олег Анатолійович, останнє відоме місце проживання: Російська Федерація, м. Москва, вул. Фадєєва, буд. 4-а, кв. 140, відповідно до вимог ст.ст. 133, 135 КПК України Вам необхідно з'явитися 15, 16, 17 травня 2023 року о 10 год. до Управління Служби безпеки України у Вінницькій області за адресою: м. Вінниця, вул. Грушевського, 27, до слідчого в ОВС слідчого відділу УСБУ у Вінницькій області Сахненка Сергія Миколайовича, тел. (0432) 59-92-49, для участі в допиті у кримінальному провадженні № 22023020000000038 як підозрюваного.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:

- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
- 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
- 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
- 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
- 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
- 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
- 7) несвоєчасне одержання повістки про виклик;
- 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати – у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

5. Ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбуття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим, який оголошений у міжнародний розшук, та/або який виїхав, та/або перебуває на тимчасово окупованій території України, території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження.

Слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Вінницькій області
капітан юстиції
11 травня 2023 року

Сергій САХНЕНКО

(відмітка про прибуття особи для проведення процесуальної дії)

« »

20 року